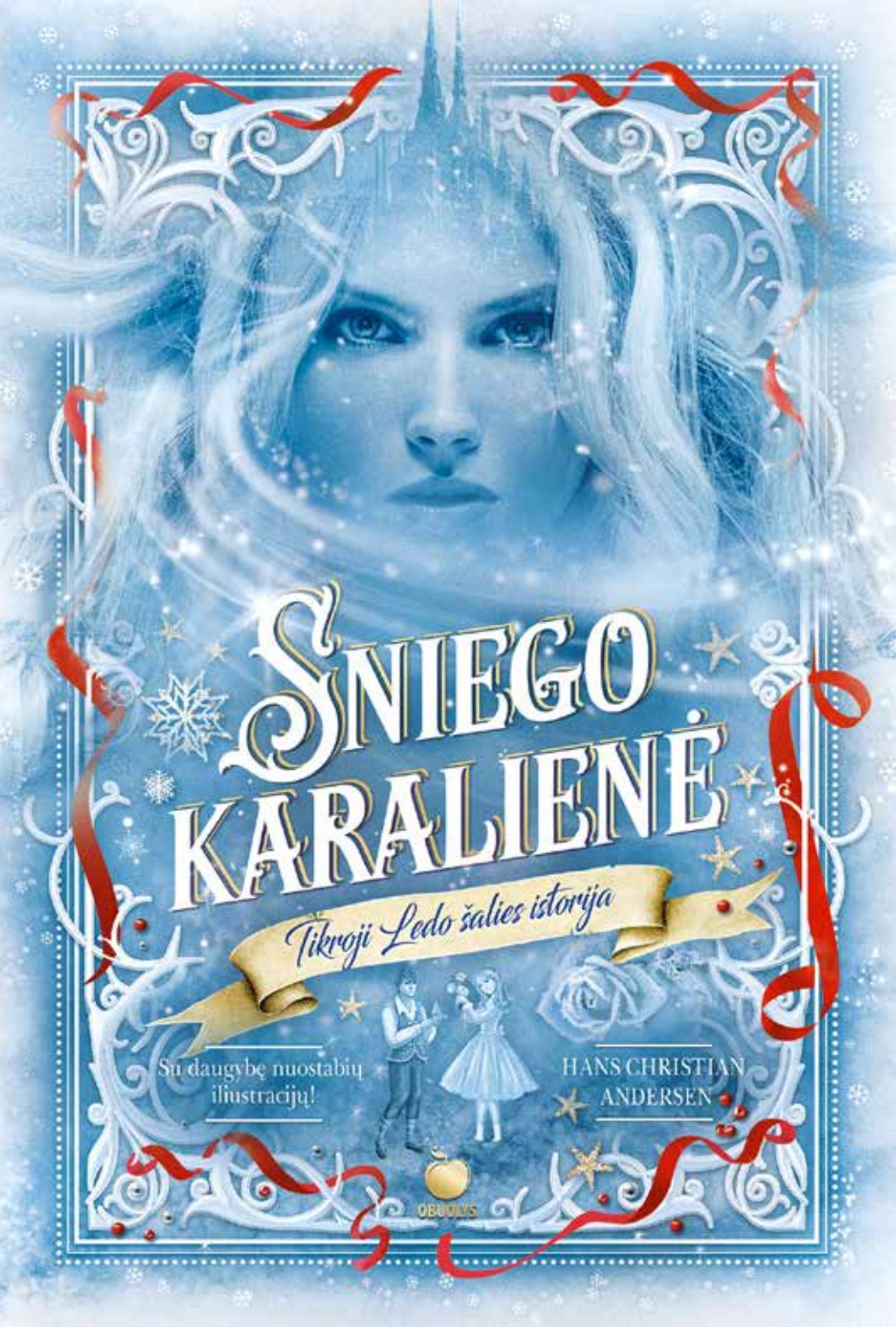

SNIEGO KARALIENĖ

Tikroji Ledo šalies istorija

Su daugybe nuostabių
ilustracijų!

HANS CHRISTIAN
ANDERSEN

OBELYS

Hans Christian Andersen

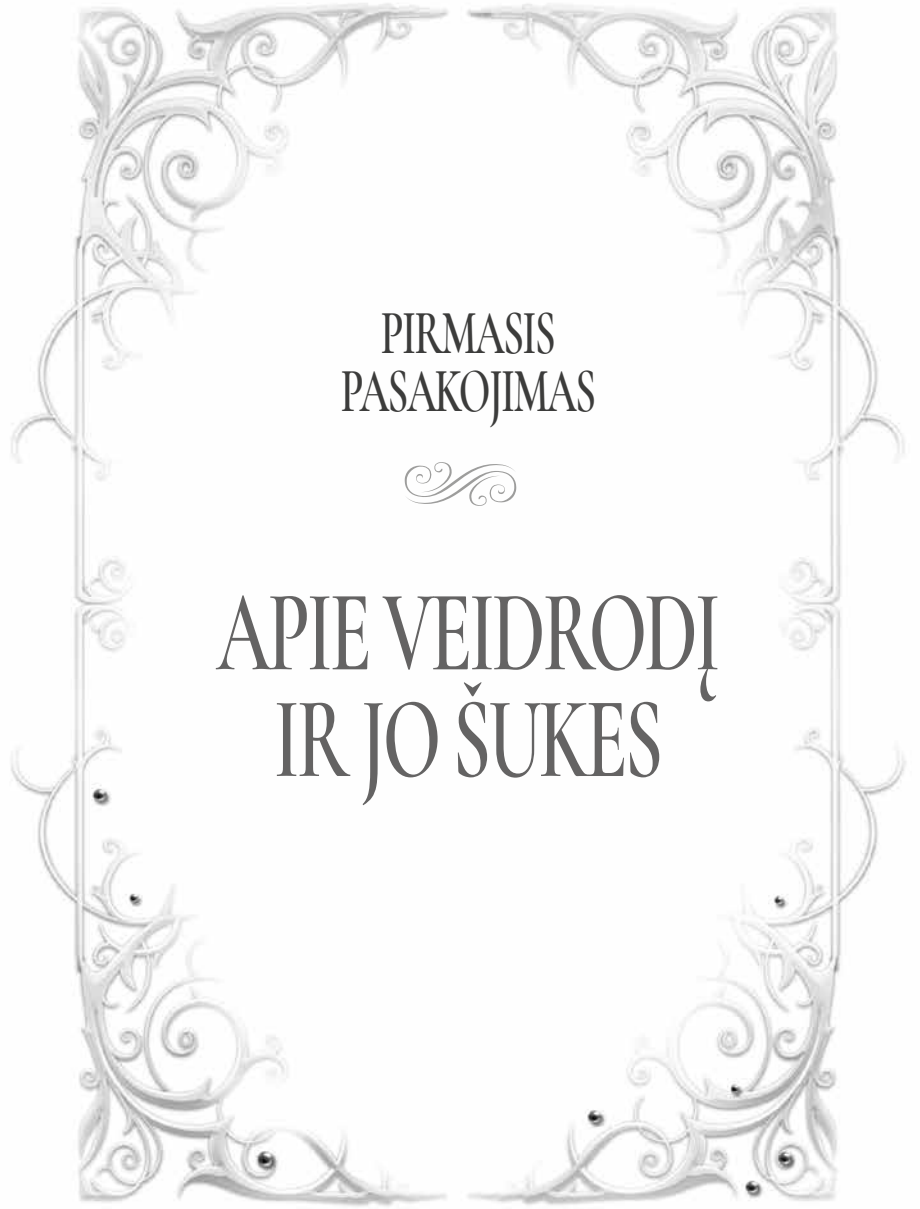
HANS CHRISTIAN ANDERSEN

SNIEGO KARALIENE

Tikroji Ledo šalies istorija

Vertė
IRMA BALAKAUSKAITĖ

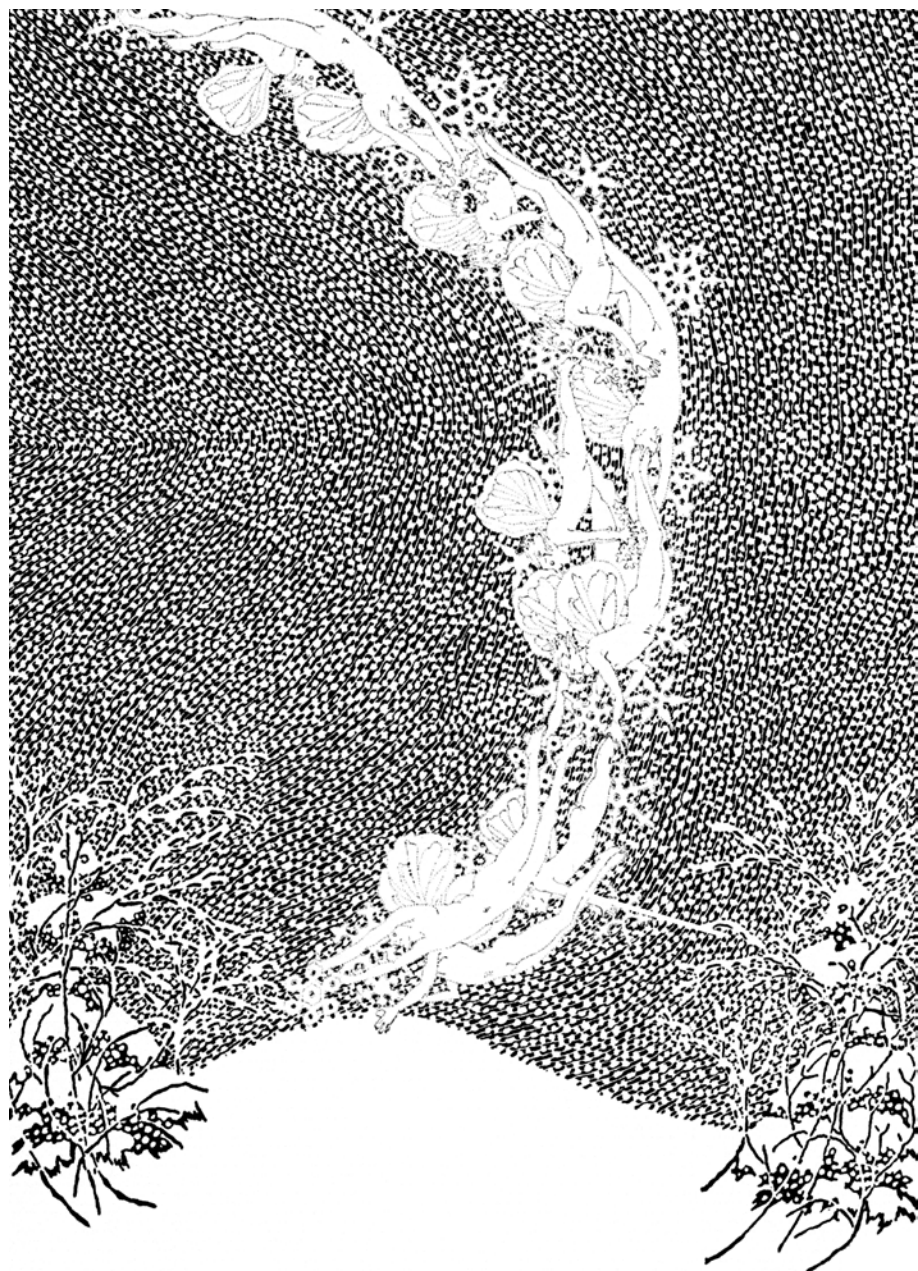

PIRMASIS
PASAKOJIMAS

APIE VEIDRODĮ
IR JO ŠUKES

Nagi, pradėkime! Perskaitę istoriją iki galo, žinosime gerokai daugiau nei dabar.

Tai štai, kartą gyveno piktas ir niekingas trolis*, tiesą sakant, tikrų tikriausias velnias. Syki, būdamas ypač gerai nusiteikęs, jis sumeistravo tokį veidrodį, kuriame viskas, kas gera ir gražu, mažėjo ir menko iki visiško nieko, o visa, kas bloga ir bjauru, – priešingai, dar

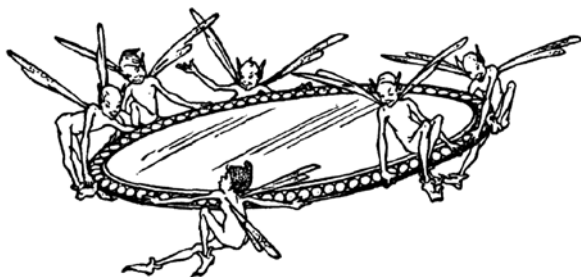
* Trolis – [šved., norv. *Troll* – raganavimas, burtai] – antgamtinė būtybė germanų ir skandinavų mitologijoje – didele jėga apdovanotas, bet labai kvailas ir bjaurus žmogaus pavidalo milžinas, gyvenantis kalnų oloje ir saugantis ten savo turtus; visada priešiškas žmonėms; vėlesnėse folkloro tradicijose asocijuojamas su įvairiomis demoniškoms būtybėmis.

labiau išryškėdavo, rodėsi dar blogesniu ir bjauresniu, nei buvo iš tikrųjų. Jame atsispindėję nuostabiausio vaizdai panėšėjo į virtus špinatus, o geriausi žmonės regėjosi šlykštūs arba neturintys liemens ir stovintys žemyn galva! Veidai būdavo iškraipomi taip, jog nebebuvo įmanoma jų pažinti. Jei kas ant skruosto turėdavo kokią strazdaną ar apgamą, šie išdidėdavo ir išplisdavo per visą veidą. Velnią visa tai neapsakomai linksmينو. Jei žmogui kildavo dora ir kilni mintis, veidrodyje ji atsispindėdavo neįsivaizduojamai bjauria grimasa. Tad trolis, džiaugdamasis savo išradimu, nesitvėrė juoku. Visi trolio

mokiniai – jis turėjo savo mokyklą – liaupsino veidrodį it kokį stebuklą.

– Tik dabar, – sakydavo jie, – galima pamatyti pasaulį ir žmones tikroje šviesoje, tokius, kokie jie yra iš tikrųjų!

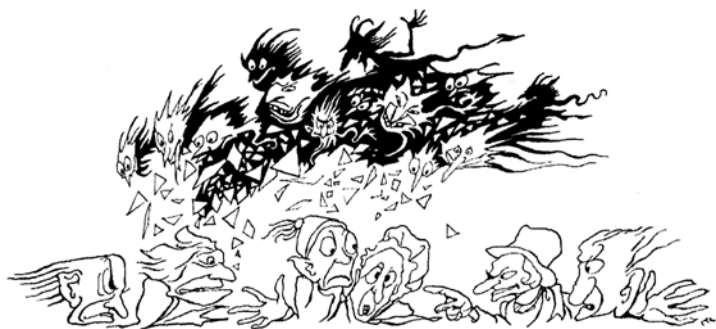

Mokiniai lakstė po pasaulį, visur su savimi tampydami veidrodį. Greitai nebeliko nė vienos šalies, nė vieno žmogaus – nieko, kas liktų jo neiškraipyta. Galiausiai trolio mokiniai užsimanė patekti į dangų, ketindami pasijuokti iš angelų ir paties Kūrėjo. Kuo aukščiau jie kilo, tuo labiau kraipėsi ir bjauriomis grimasomis vaipėsi veidrodīs. Vos pavyko nulaikyti jį rankose. Pakilus dar aukščiau, veidrodīs

staiga taip išsikreipė, jog išsprūdęs iš rankų krito žemėn ir sudužo. O milijonai, milijardai jo šukių pridarė dar daugiau žalos nei pats daiktas. Kai kurios už smiltelę mažesnės stiklo šukės išsisklaidė po visą pasaulį. Kartais, pataikiusios žmogui į akį, ten ir likdavo. Žmogus, turintis tokį krislį akyje, imdavo viską matyti aukštyn kojomis arba pastebėti kiekviename daikte tik blogąsias puses. Juk kiekviena

šukelė išlaikė veidrodžio savybes. Kai kuriems žmonėms šukės smigo tiesiai į širdį. Tai buvo blogiausia, kas tik galėjo nutikti, – širdis virsdavo ledo gabalu. Tarp šių šukių pasitaikydavo ir gan didelių – jomis kartais įstiklindavo langus. Bet per tokius langus tikrai nevertėjo žiūrėti į savo bičiulius. Pagaliau, pasitaikydavo ir tokių stikliukų, kuriuos naudojo akiniams. Bėda tam, kas norėdamas aiškiau matyti bei tiksliau vertinti daiktus, nešiodavo tokius akinius! Piktasis trolis juokėsi iki dieglių – jį maloniai kuteno šios išmonės sėkmė. Po pasaulį dar sklandė daugybė to veidrodžio šukių. Netrukus apie tai dar išgirsime.

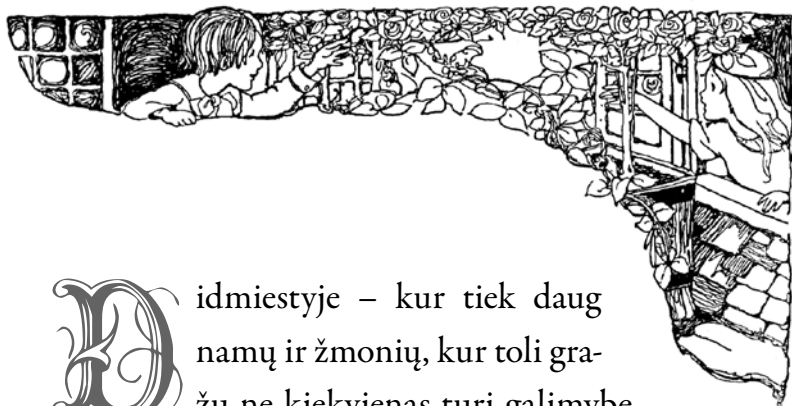

ANTRASIS
PASAKOJIMAS

APIE BERNIUKĄ
IR MERGAITĘ

Didmiestyje – kur tiek daug namų ir žmonių, kur toli gražu ne kiekvienas turi galimybę darželiui atsitverti bent nedidelį žemės lopinėlį, ir dėl tos priežasties tenkinasi augindamas kambarrines gėles vazonuose – gyveno du vargingi vaikai, kurie vis dėlto turėjo sodelį, vos kiek didesnį už gėlių vazoną. Šių vaikų nesiejo giminystės ryšys, bet jūdviejų meilė buvo it brolio ir sesers.

Jų tėvai gyveno gretimų namų palėpėse, kurių langai žvelgė vienas į kitą. Namų stogai buvo taip arti, jog juos skyrė tik bendras lietaus latakas, kuri peržengus galėjai iš savo lango nesunkiai perlipti pas kaimyną.

Abiejų vaikų tėvai turėjo po didelę medinę dėžę, kurioje augino svogūnus, petražoles ir žirnius savo

reikmėms bei po nedidelį rožių krūmą, nusėtą nuostabiais žiedais. Tėvams kilo mintis pastatyti dėžes skersai latako taip, jog šios beveik liėtųsi. Taip nuo vieno lango kito link ėmė stiebtis du gėlynai: žirniai žaliomis girliandomis leidosi žemyn, rožių žiedai žvelgė į langus, o jų šakos kabinosi tarpusavyje, formuodamos kažką panašaus į žydinčius ir

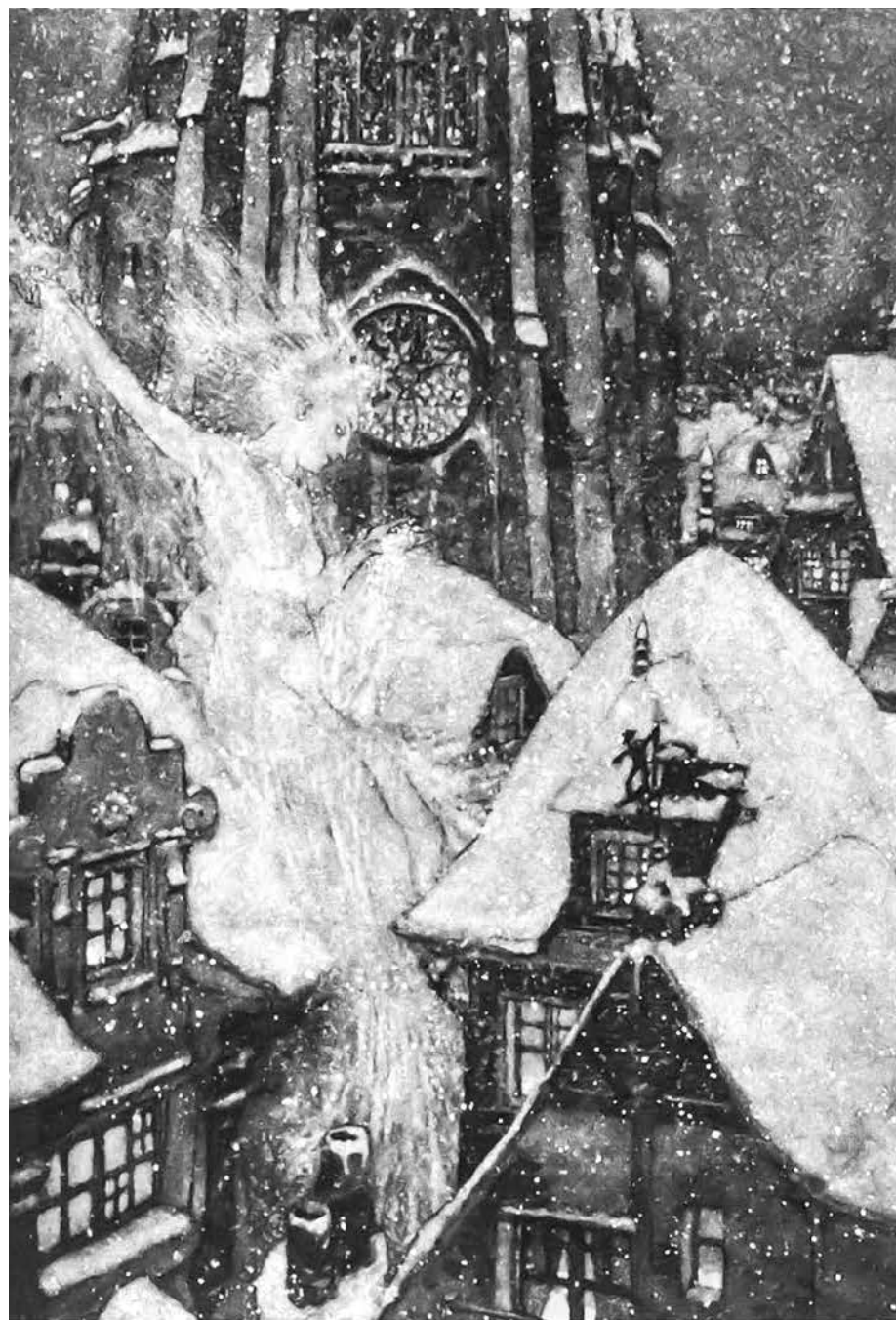
žaliuojančius garbės vartus. Kadangi dėžės buvo labai aukštos ir vaikams buvo griežtai draudžiama ant jų lipti, tėvai leisdavo mažyliams išsinešti kėdutes ant stogų po rožėmis. Ten jie, drauge žaisdami, smagiai leido laiką.

Žiemą šio malonumo nebeturėdavo, langai visiškai apšarmodavo – šaltis juos išpiešdavo ledo raštais. Tačiau vaikai įkaitindavo ant krosnies varines monetas ir pridėdavo jas prie užšalusio stiklo. Tuoju pat atitirpdavo nuostabus apvalus langelis, pro kurį žvelgė linksma ir meili akis. Pro savo langus vienas į kitą žiūrėjo berniukas ir mergaitė – Kajus ir Gerda. Vasarą aplankyti draugą galėjo vos vienu šuoliu, o žiemą – pirmiausia turėjo nusileisti daug laiptelių žemyn ir tiek pat pakilti aukštyn, o lauke siautė šal-tas vėjas, nešdamas sniegą į dideliausias pusnis.

– Tai spiečiasi baltos bitutės! – sakė močiutė.

– Ar jos taip pat turi karalienę? – paklausė berniukas, jau žinojęs, kad tikros bitės turi valdovę.

– Turi! – atsakė močiutė. – Snaigės ją supa dar-niu spiečiumi, tačiau karalienė didesnė už jas visas.

Skaitykite likusius
110 iš 128 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ką daryti, kai tavo draugo širdis ima virsti ledu?

Sniego karalienė – nepaprasto grožio poninė, pasidabinusi iš tūkstančių šalčių spindinčių žvaigždžių suverptu šydu, žvelgianti ledu žėrinčiomis akimis. Kartą ji aplanko berniuką Kajų ir į jo širdį bei akį įkrenta užkeikto veidrodžio, kuriame visa, kas kilnu ir gražu, virsta tuo, kas pikta ir bjauru, šukės. Geraširdis Gerdos draugas Kajus ima virsti nelaimingu, nuolat suirzusi berniuku.

O vieną dieną Kajus pradingsta. Sunerimusi Gerda įtaria, kad jos geriausią draugą pagrobė Sniego karalienė ir išsivežė į tolimąją Ledo šalį. Pasiryžusi padaryti viską, kad susigrąžintų draugą, Gerda leidžiasi į pavojų kupiną kelionę sraunia upe, per užburta mišką, kol galiausiai pasiekia Sniego karalienės ledo pilį... Ką turės padaryti Gerda, kad išgelbėtų savo draugą?

Hansas Christianas Andersen – tikras pasakų karalius. „Sniego karalienė“ – nuostabi pasaka, pranokstanti visas kitas. Tai vienas gražiausių, giliausių jo kūrinių apie didžiausią blogį įveikiančią gerumą ir meilės galią. Nors pirmą kartą ji išleista 1844 metais, bet vis dar išlieka aktuali visiems pasaulio vaikams, supažindina juos su tauriausiomis vertybėmis, moko, kad net sunkiausią gyvenimo akimirka viltis lieka gyva.

VIENA GRAŽIAUSIŲ VISŲ LAIKŲ PASAKŲ

Jeigu jums patiko tokie kūriniai, kaip „Spragtukas ir pelių karalius“ ar „Kalėdų giesmė“, jums taip pat patiks ir nuotykių kupina pasaka „Sniego karalienė“.

OBUOLYS
nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-554-3

9 786094 845543

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir įtraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio knyga

Elektroninė knyga

Visiškai laisvas išėjimas
nuo 10 metų amžiaus